

Gerhard Nielsen: Det ærede Medlem Hr. Hegelund-Lange beskæftigede sig i Slutningen af sin Tale med Spørgsmaalet om de sociale Love, der blev fremsat Forslag om i Samlingen 1919—20, Lovforslagene om Aldersrente, om Invaliderente og om kronisk syge. Jeg vil gerne gøre en Bemærkning om det, det ærede Medlem udtalte. Saa vidt jeg erindrer, var det ærede Medlem Ordfører for Venstre ved Sagens første Behandling i Tinget. Jeg erindrer i hvert Tilfælde, at det ærede Medlem var Medlem af det Udvalg, der behandlede Sagen. Det, der skete ved den Lejlighed, var, at da Sagerne behandlede i Udvalget, allierede det ærede Medlem sig med det daværende Medlem af Tinget Professor Birck, som den Gang var Ordfører for det konservative Folkeparti. De to Ordførere allierede sig og sagde til de daværende Regeringspartier og til Ministrene: Disse Lovforslag føres ikke igennem, før Pengene ligger paa Bordet. Det er Sandheden om Behandlingen af disse Lovforslag. Det, man ved Udvalgenes Fællesmøde ønskede fra Regeringspartierne og de to Ministres Side, var at spørge Venstre og det konservative Folkepartis Repræsentanter, om de vilde være med til at gennemføre disse Lovforslag. Svaret blev det, jeg før udtalte; de to Partiers Repræsentanter hævdede, at de ikke ønskede at være med til at gennemføre Lovforslagene, før Pengene var lagte paa Bordet.

Der blev i den Anledning holdt en Konference mellem Udvalget og de daværende Ministre Rode og Stauning, og disse udtalte derpaa overfor Udvalget, hvorledes de havde tænkt sig Pengene bragt til Veje. De opgav forskellige Beparelser, der gik ret langt ud over det Beløb, her var Tale om. Men det nyttede ikke noget; der var paa Forhaand slaaet Bom for disse Loves Gennemførelse. Venstre og det konservative Folkeparti var i Forvejen enige om ikke at ville gennemføre disse Lovforslag paa den Basis, der da forelaa, og ikke før der var fremskaffet Midler paa den Maade, som de paagældende Partier vilde anerkende. Jeg synes derfor ikke, det er rigtigt at fremstille Forholdet, som om Venstre ikke har været med til at standse disse Lovforslags Gennemførelse i Samlingen 1919—20.

Nu glæder det mig at høre, at disse Lovforslag atter kommer frem, det vil sige de to

af dem. Forslagene om Invaliderente og om de kronisk syge kan ventes i en nær Fremtid fra Regeringens Side; men Forslaget om Aldersrente maa, saa vidt jeg har forstaaet Udtalelser af Venstres ledende Mænd, vente til bedre Tider. Jeg vilde meget beklage, om det sidste Lovforslag skulde skydes ud ret længe. En Mængde gamle Mænd og Kvinder i Landet trænger i høj Grad til Forbedring af deres Forhold, og det er beklageligt at notere, at mange Sogneraad paa Landet stiller sig meget karrikt overfor alderdomsunderstøttede Personer. Det er jo efter den gældende Lov Sogneraadene og Kommunalbestyrelserne, der skønner, hvor meget de paagældende skal have at leve af.

I Gaar holdt det ærede Medlem Hr. Pürschel en Tale, hvor han blandt andet beskæftigede sig med den militære Retspleje. Jeg kunde have Lyst til at gøre nogle Bemærkninger om dette Forhold. Det er rigtigt, som det ærede Medlem bemærkede, at flere Auditorer har klaget over, og at en enkelt har skrevet en Artikel om den Forandring, der er sket. Det ærede Medlem har, saa vidt jeg ved, ogsaa været Auditor, saa det er ikke saa underligt, at han synger med i Koret. Sandheden er, at Auditorerne er gnavne over, at nu kommer det, som før foregik indenfor lukkede Døre, frem for Offentligheden. Jeg var Medlem af det Udvalg, der behandlede Forslaget om Ændring af den militære Retspleje i 1919, og der er nogle Forhold vedrørende denne Sag, jeg gerne vil omtale.

Den nuværende højtærede Forsvarsminister var den Gang Ordfører for Partiet Venstre, og da Sagen senere kom til Behandling i Udvalg, blev der der nogen Uenighed om Spørgsmaalet. Den militære Retsplejelov indeholder Bestemmelser, hvorefter Officerer af højere Grader kan idømme Straffe paa egen Haand, de saakaldte arbitrære Straffe. Det Lovforslag, som den Gang behandlede — det var til første Behandling her i Tinget den 5. September 1919 —, var et Lovforslag, der var fremsat af daværende Forsvarsminister Munch, og som byggede paa en Kommissionsbetænkning. Kommissionen, der havde været nedsat om dette Forhold, havde ikke været helt enig, der var navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet; de arbitrære Straffe, Uenighed i